

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatelů **a) RNDr. B. B., CSc., a b) F. Š.**, obou zastoupených JUDr. Evou Hrbáčkovou, advokátkou se sídlem Třebíč, Bráfova 50, za účasti **Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2005, č. j. 30 Ca 233/2003 - 28,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2005, č. j. 30 Ca 233/2003 - 28, **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelé domáhají zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení (dále jen „správní orgán“), ze dne 13. 5. 2003, č. j. U 03/20776Mak/Wi, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelů a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Brno – Královo Pole, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 25. 2. 2003, č. j. OÚSŘ:02/8815/US/1226/Su.

Jako právní důvod své kasační stížnosti stěžovatelé uvedli důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelé předně nesouhlasí s argumentací soudu, že mu nepřísluší zkoumat aplikaci technických norem správním orgánem, neboť jde o otázku ryze odbornou. Dle stěžovatelů musel krajský soud k jejich námitce přihlédnout vzhledem k namítanému porušení ust. § 37 stavebního zákona, když navíc stěžovatelé netvrdili, že by správní orgán postupoval v rozporu s normou, nýbrž zdůrazňovali, že tento ji vůbec

neaplikoval. Proto je rozhodnutí správního orgánu zatíženo zásadní vadou. Dále stěžovatelé poukazují na nelegálnost dřívější přístavby domu, když nesouhlasí s názorem soudu, že tato otázka by měla být řešena samostatně. Naopak, soud měl uvedené řešit jako otázku předběžnou s tím, že v případě pochybení je zde dán důvod pro přerušení správního řízení o další změně stavby dle § 29 odst. 1 správního řádu, protože přístavby jedné nemovitosti mají vždy určitou souvislost. V poslední řadě spatřují stěžovatelé důvod pro zrušení správního rozhodnutí v příliš stručném vyjádření správního orgánu týkajícím se otázky dopadů stavby na pohodu bydlení v jejich domě. Stěžovatelé navrhli zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Z obsahu správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Podáním ze dne 6. 6. 2002 požádali ing. A. a V. T. (dále též „stavebníci“) o vydání stavebního povolení na stavbu – stavební úpravy vstupního podlaží a nástavba dvou podlaží (zřízení dvou nových bytových jednotek) rodinného domu v B., M. 9. Dne 21. 6. 2002 zahájil stavební úřad sloučené územní a stavební řízení dle ust. § 32 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“). Na základě ust. § 61 odst. 2 cit. zákona pro znalost poměrů staveniště a díky kvalitě žádosti upustil stavební úřad od místního šetření a ústního jednání. Současně vyzval účastníky řízení, mj. i stěžovatele, k podávání námitek a připomínek k prováděnému řízení. Stěžovatelé ve svém podání namítli otázky proslunění jejich bytu, blízkosti stavby s hranicí jejich pozemku, nezákonně provedené předchozí přístavby a vyústění turbokotlů. Na základě těchto námitek rozhodl stavební úřad o nutnosti doplnění žádosti o stavební povolení o další dokumenty (např. o přehlednou dokumentaci stavby), což stavebníci učinili. Proto stavební úřad vydal dne 23. 9. 2002 stavební povolení, č. j. OÚSŘ:02/8815/US/1226/Su., které bylo k odvolání stěžovatelů zrušeno rozhodnutím správního orgánu ze dne 17. 1. 2003, č. j. OÚSŘ U 02/62342/Mak/Wi, z důvodu nesprávného doručování a chybějících podmínek pro umístění stavby ve vlastním textu stavebního povolení. Dne 25. 2. 2003 proto stavební úřad vydal nové stavební povolení, č. j. OÚSŘ:02/8815/US/1226/Su., které bylo posléze rovněž napadeno stěžovateli s negativním výsledkem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle ust. § 61 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad oznámí zahájení stavebního řízení dotčeným orgánům státní správy a všem známým účastníkům a nařídí ústní jednání spojené s místním šetřením. Současně upozorní účastníky, že své námítky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto. K připomínkám a námítkám, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení nebo při projednávání regulačního plánu, jakož i územního plánu zóny nebo územního projektu zóny, se nepřihlíží.

Podle ust. § 24 odst. 1 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „vyhláška“ či „vyhláška o obecných technických požadavcích na výstavbu“), prosluněny musí být obytné místnosti a ty pobytové místnosti, které to svým charakterem a způsobem využití vyžadují. Přitom musí být zajištěna zraková pohoda a ochrana před oslněním, zejména v pobytových místnostech určených pro přesné činnosti.

Dle odst. 2 cit. ustanovení všechny byty musí být prosluněny. Byt je prosluněn, je-li součet podlahových ploch jeho prosluněných obytných místností roven nejméně jedné třetině součtu podlahových ploch všech jeho obytných místností. Při posuzování proslunění se vychází z normových hodnot.

Dle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o technických požadavcích na výrobky“), česká technická norma je dokument schválený pověřenou právníkou osobou pro opakované nebo stálé použití vytvořený podle tohoto zákona a označený písmenným označením ČSN, jehož vydání bylo oznámeno ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Česká technická norma není obecně závazná.

Stěžovatelé v první řadě namítají, že správní orgán neaplikoval normu ČSN 73 0580-1, v důsledku čehož je dle jejich názoru jeho rozhodnutí zatížené zásadní vadou. K této otázce krajský soud vyslovil, že mu nepřísluší zkoumat použití technických norem, neboť se jedná o věc odborného posouzení, která je plně v kompetenci stavebního úřadu. S tímto posouzením Krajského soudu v Brně se však Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit, neboť i aplikace českých technických norem (či jejich předchůdců československých technických norem, zvaných též ČSN) je předmětem soudního přezkumu. Ačkoliv totiž sám zákon o technických požadavcích na výrobky stanoví ve svém ust. § 4 odst. 1, že „česká technická norma není obecně závazná“, je tomu tak dle stávající judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 4 As 31/2003 - 11, www.nssoud.cz) pouze v případě, že na tuto normu neodkáže právní předpis. V souzené věci však ust. § 24 odst. 2 vyhlášky o obecných technických požadavcích na výstavbu vydané na základě zmocnění zakotveného ve stavebním řádu odkazuje na normové hodnoty při posuzování proslunění. V dané věci jsou tedy limity posouzení hodnot proslunění stanovené českou technickou normou pro její adresáty právně závazné. Stavební úřad byl proto v dané věci povinen zkoumat, zda stavebníky navrhovaná stavební úprava dostojí i požadavkům české technické normy vydané Českým normalizačním institutem jako ČSN 73 4301, která dle přehledové tabulky dostupné např. na internetových stránkách ministerstva pro místní rozvoj (http://www.mmr.cz/upload/files/uzemni%20planovani%20a%20stav.rad/I.A_NH_parag_07.xls) obsahuje normové hodnoty pro ust. § 24 odst. 2 vyhlášky o obecných technických požadavcích na výstavbu.

Krajský soud v Brně tedy nesprávně zhodnotil tento žalobní bod stěžovatelů, a proto je kasační stížnost v tomto bodě důvodná. Nad rámec výše uvedeného je však třeba zdůraznit, že normativní odkaz provedený ust. § 24 odst. 2 vyhlášky směřuje pouze k normě ČSN 73 4301, neboť tato mj. upravuje otázku proslunění, resp. prověřování, zda při výstavbě nové budovy či její nástavbě nebo přístavbě budou splněny podmínky proslunění i pro stávající budovy (bod 4.3.4. normy). Naopak norma ČSN 73 0580-1 navazuje na ust. § 23 odst. 1 a 3 vyhlášky a stanoví zejména závazné podmínky pro denní osvětlení budov, avšak z hlediska vnitřního prostoru těchto budov (zjednodušeně řečeno,

zda nově navrhovaná stavba bude dostatečně osvětlena denním či jiným světlem). Norma ČSN 73 4301 se tak vztahuje zejména na posouzení vnějších vlivů navrhované budovy na okolní stavby (stínění), kdežto norma ČSN 73 0580-1 pojednává zejména o požadavcích na osvětlení vnitřních prostor navrhované stavby. Protože stěžovatelé namítají, že navrhovaná stavební úprava zhorší přístup denního světla do jejich stavby, je zřejmé, že formulují námitku, jejíž zhodnocení je možno učinit pouze za pomoci normy ČSN 73 4301. Stavební úřad proto aplikací pouze této normy neporušil ust. § 37 stavebního zákona, ani ust. § 3 odst. 4 správního řádu.

Stěžovatelé dále nesouhlasí s hodnocením otázky zákonnosti dřívější přístavby předmětného domu soudem. Touto svou námitkou se domáhají přezkoumání jiného stavebního řízení, o jehož řádném vedení mají dle obsahu kasační stížnosti pochybnosti. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že ve správním soudnictví je možno rozhodovat pouze v rámci stanoveném napadeným rozhodnutím správního orgánu (příp. žalobními námitkami), jenž je v daném případě vymezen předmětem řízení – tj. žádostí stavebníků o stavební povolení. Proto není možné v rámci takto vymezeného stavebního řízení přezkoumávat zákonnost jiného, pravděpodobně pravomocně skončeného, stavebního řízení. Avšak ani ve světle této obecné teze nelze souhlasit s Krajským soudem v Brně v tomto smyslu, že by ona dřívější přístavba neměla přímou souvislost s projednávaným stavebním povolením. Naopak, právě tuto otázku je v daném řízení nutno zkoumat. Stavební úřad tak byl povinen ve stávajícím stavebním řízení k takto vznesené námitce účastníků stavebního řízení (stěžovatelů) zaujmout náležitě stanovisko, tj. např. požádat stavebníka o doplnění žádosti o stavební povolení o předmětné stavební povolení, zahájit řízení o odstranění černé stavby či zvolit, po patřičném zdůvodnění, jiný postup. V žádném případě není možno paušálně vyslovit, že tato námitka nemá žádnou relevanci ve vztahu k projednávané věci. Je však třeba zdůraznit, že tato teze se v rozhodnutí správního orgánu neobjevuje; naopak ze strany třetí napadeného rozhodnutí správního orgánu je jasně seznatelné, že tento nepovažoval tuto námitku za důvodnou pro doplnění spisové dokumentace o stavební povolení sporné přístavby. Proto je i tato námitka stěžovatelů důvodná a krajský soud svým hodnocením dané námitky pochybil.

V poslední řadě stěžovatelé vytýkají rozhodnutí správního orgánu přílišnou stručnost v hodnocení otázky možných negativních dopadů předmětné stavby na pohodu bydlení, což dle jejich názoru způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu. Jak je nutno chápat pojem „pohoda bydlení“ a jakým způsobem je v rámci stavebního řízení nutno zkoumat intenzitu narušení jednotlivých činitelů ji tvořících, již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, publikovaném pod č. 850/2006 Sb. NSS, na který v této souvislosti pro stručnost odkazuje. V dané věci je však třeba zdůraznit, že pro to, aby stížní námitka rozporující posouzení pohody bydlení správním orgánem mohla být úspěšná, musí být především konkretizovaná, tj. musí např. obsahovat vymezení jednotlivých činitelů, které by byly zamýšlenou stavbou dotčeny, či musí rozporovat zcela určitá tvrzení správního orgánu. Obecný poukaz stěžovatelů na stručnost hodnocení této otázky správním orgánem však tomuto požadavku nedostál, neboť samotná stručnost odůvodnění není ekvivalentem pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Jestliže tedy stěžovatelé postavili svou námitku na takto vágním tvrzení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z obecného hlediska napadené rozhodnutí správního orgánu posouzení pohody bydlení obsahuje, a proto nebylo v této věci shledáno žádné pochybení. Tento stížní bod tedy není důvodný.

Jak vyplývá z výše uvedeného, rozsudek Krajského soud v Brně je stížen nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky; kasační stížnost stěžovatelů je tak s ohledem na dikci ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. důvodná. Nejvyšší správní soud proto postupoval v souladu s ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. tak, že napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je Krajský soud v Brně vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (ust. § 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu